

Uitvaart Luc D'Hooghe 15 april 2026 Kerk Ten Bos

Om 10 uur: Mensen komen groeten

Stijn speelt viool

Intredemuziek (10.30 uur)

We gaan met de urne naar voren tijdens het lied: **Zeg me dat het niet zo is (Frank Boeijen)**

Begroeting

1. Voorganger Bob Van Laar

Namens heel de familie heet ik jullie welkom, nu wij afscheid nemen van Luc, deze door en door goede mens, die als echtgenoot, vader, grootvader en vriend voor velen een sterke aanwezigheid is geweest.

2. Geschreven en gelezen door Paul De Witte

In dit uur van samen afscheid nemen van Luc willen we het stil maken om bij zijn leven halt te houden en te waken:

Waken is stil worden
om te luisteren naar onze diepste gevoelens
om het mogelijk te maken dat in ons midden
woorden van dankbaarheid en beelden van hoop geboren worden.

Waken is stil worden
om onze gemeenschappelijke geschiedenis te kunnen gedenken,
zodat wij al het goede dat wij samen met hem hebben beleefd, niet vergeten.

Waken is bij de ingetreden duisternis
wachten op een licht dat doorbreekt,
het goddelijk licht dat zich vertaalt in liefde,
in warme aandacht voor elkaar,
in fijngevoeligheid voor pijn,
in verdriet om het afscheid nemen.

Waken is zorg dragen voor de herinnering.
Waken is voorzichtig vooruitblikken naar de toekomst.
Waken is elkander niet loslaten.

Lichtritus

Voorganger:

*Theelichtje(s) aan de urne aansteken aan de paaskaars, de kaars om aan te steken ligt aan de paaskaars (**Frederik steekt ze aan**)*

We steken een kaars aan,
een klein vuur,
elk licht
teken van warmte die jij verspreidde.

Moge jouw licht
ons blijven verlichten.

Zo zal licht ons blijvend verbinden
en ons troosten in donker en kou.

Moment van inkeer (Fran)

Wacht niet tot morgen
om wie ontmoedigd is de hand te reiken,
want jij kan de houvast zijn die de ander nodig heeft.

Wacht niet tot morgen
om wie het uitstekend doet van harte te feliciteren,
want jouw aanmoediging mist hij om in zichzelf te geloven.

Wacht niet tot morgen
om de mens te bedanken die onnoembaar veel voor je betekent,
want op dit woord wacht hij in stilte.

Wacht niet tot morgen
om elk misverstand uit te spreken en mekaar weer te verstaan,
want uitstel kan de barst te groot maken om nog herstelbaar te zijn.

Gebed (Bob)

God,
Als er in deze dagen stilte valt,
vul ze dan met zijn woorden,
uitgesproken door zijn stem,
ons zo vertrouwd.

Als we ons in deze dagen breekbaar voelen,

omring ons dan met zijn zachte goedheid
die ons vroeger teder omhulde
en ons ook nu nog kan troosten.

Als het in deze dagen donker wordt,
wijs ons dan de weg naar het licht,
het licht waarin we hem aanwezig voelen
en dat ons hart verwarmt.

Lied: Wat nog komen zou (Bart Peeters)

Woorden om van en naar te leven (Frederik)

Leven is een kunstwerk maken

Ieder mens staat voor een doek,
krijgt een palet vol kleuren:
de kleuren van het hart en het verstand,
de kleuren van gemoed en geest,
de kleuren van zijn lijf en leden.
En dan maar schilderen
en proberen om het beste uit zichzelf weer te geven.

De achtergrond is al gegeven:
de eeuw waarin wij leven,
het land, het milieu waarin je opgroeit en het gezin,
en alle andere dingen waar wij niets aan kunnen doen.

Maar op die achtergrond komen de eigen kleuren,
de trekken van ons eigen leven.

We borstelen naar eigen aard,
een beetje stuntelig of zelfverzekerd,
met grove borstel of met fijn penseel.
Wij borstelen altijd verder zonder te pauzeren.

Kom, leg nu even het penseel opzij.
Laat rusten het palet met vele kleuren,
doe enkele stappen achteruit en kijk eens ...
Kijk eens naar je eigen leven ...

Bewonder of beweën,
maar weest nog niet tevreden als alles volgens 't boekje, bijna perfect is weergegeven.
Misschien ontbreekt dan nog de ziel
die in geen boekje staat beschreven.
Het is het zachte wonder, vergroeid met kleuren en met vormen.
Het is het wonder dat ontroert – waarom? ik weet het niet.

Misschien zal God,
als Hij het doek bekijkt waarop ons leven staat geborsteld,
ontroerd staan kijken,
omdat Hij in dat wonder iets van zijn Eigen beeltenis ontdekt.

Woorden uit de Bijbel (tweede lezing) (Bob)

Wij beluisteren nu twee korte teksten uit de bijbel. De bijbel was in de loop van de jaren een trouwe en inspirerende aanwezige geworden op de levensweg van Luc.

Genesis 1, 26-28

Dan zei God:
Laten we mensen maken
naar ons beeld en tot onze gelijkenis.
En God schiep de mens naar zijn beeld,
tot gelijkenis van God heeft hij hem geschapen;
mannelijk en vrouwelijk in volkomen gelijkwaardigheid
heeft hij hen geschapen.
Dan zegent God hen,
en hij zei tot hen:
draag vrucht en word talrijk,
vervul het land en draag er zorg voor.

PSALM 1 (naar de vertaling van Huub Oosterhuis en André Chourasui)

Sta op, jij mens,
want het is goed dat je niet doet wat slecht is
niet achter oplichters aan loopt
niet heult met hen die de fundamenten
van een rechtvaardige en menswaardige samenleving onderuithalen
niet je schouders ophaalt en zegt: er is niets aan te doen
want de wereld is nu eenmaal zo.
Sta op, jij mens,
want het is goed dat je goede woorden overweegt:
heb je naaste lief die een mens is zoals jij:
de vluchteling, de arme, doe hen recht.
Prent die woorden in het hart van je verstand,
zeg ze voor je uit,
gezegend ben je,
een boom aan stromen levend water,
vruchten zul je dragen, blad dat niet vergeelt,
het zal je goed gaan.

Oplichter, ongezegd zal je zijn.
Een storm steekt op, je waait de leegte in.

Homilie en korte getuigenis vanuit Jebron (Paul De Witte)

Hoe vaak hebben wij – Luc Van Durme, Luc D’Hooghe en ikzelf – niet samen rond de tafel gezeten om een Jebronviering voor te bereiden. We hebben soms fel maar altijd respectvol gediscuteerd over fundamentele vragen die ons diep raakten: wat doen we vandaag nog met die oude teksten van de Bijbel en hoe kunnen we daarover iets mededelen aan de gemeenschap?

Daarnaast hebben we reeds meer dan 25 jaren samen met een aantal geïnteresseerde vrouwen en mannen in het kader van een bijbels leerhuis ons gebogen over diezelfde oude teksten van de Schriften.

En telkens was de steeds terugkerende vraag van Luc: wat doen we daarmee? Hoe vertalen we die oude verhalen naar ons handelen van alledag?

Ik spits de vraag toe: wat doen we met die oude verhalen nu we zo onverwachts geconfronteerd worden met het plotse sterven van Luc?

Kunnen die teksten ons troost schenken?

Bemoedigen om verder op weg te gaan?

Inspireren die teksten ons om naar elkaar toe te gaan en elkaar niet los te laten, en teder en liefdevol nabij te blijven?

Of zou het niet kunnen zijn dat de twee gelezen teksten ons herinneren aan wie Luc was, aan het diepste wat hem in zijn leven samen met Lieve, met zijn kinderen en kleinkinderen en met zijn andere geliefden heeft gedragen.

Dat voor Luc alle mensen zonder onderscheid fundamenteel evenwaardig zijn. Alle mensen, zo zegt Genesis 1, zijn beeld van God en hebben goddelijke waarde: zwart en wit, arm en rijk, vrouw en man, gelovig of niet gelovig, hetero of homo, enzovoort ...

En door Psalm 1 worden we uitgedaagd om te leren dat we in ons bidden niet op weg gezet worden om de ogen te sluiten voor de wereld en de mensen om ons heen, maar dat we moeten leren zien wat goed is en bijdraagt aan meer liefde en meer solidariteit.

Dat leert ons ook het prachtig verhaal over de Rabbijn van Krakau, die binnenkwam in de kamer waar zijn zoon zo in diep gebed verzonken was dat hij het wenen van zijn huilend kind niet hoorde. De rabbijn vroeg aan zijn zoon: hoor je niet het huilen van jouw kind? De zoon antwoordde: hoe zou ik dat huilen horen, want ik was in diep gebed tot God verzonken. Daarop antwoordde de rabbijn: wie in God verzonken is ziet zelfs de vlieg op de muur.

Ik weet uit onze vele gesprekken dat Luc moeilijk overweg kon met het geloof in ‘een leven na de dood’. We hebben het er vaak over gehad en we geloofden beiden dat het leven sterker is dan de dood. Zo vertrouwde Luc erop en hoopte hij dat het kwade in de wereld niet het laatste woord zal hebben in de geschiedenis van mens en aarde. Hij hoopte op momenten waarop hier en daar in deze wereld en in deze tijd de contouren zichtbaar zouden worden van een betere wereld.

We gaan nu een lied beluisteren dat Luc en Lieve op één van de Encounterbijeenkomsten meegekregen hebben en waarin ze zich herkenden.

Lied (live a capella gezongen): In this heart

Getuigenis door Bernard

Luc,

Het is moeilijk om het woord te nemen, want ik kan nog niet bevatten dat je er niet meer bent. Dat we nooit meer gesprekken gaan voeren over opera en muziek.

Luc was een vader, en voor mij een schoonvader, die altijd aanwezig was, met een hart vol zachtheid en aandacht.

Een vader die elke dag met liefde en tederheid waakte, die altijd luisterde en vooral een zeer goede raadgever voor mij was.

Luc was een diep goed mens, gul en altijd aanwezig.

Hij hield zich bezig met het opstellen van bepaalde teksten voor Jebron en nam actief deel aan de Encounter Vlaanderen groepen.

Ik heb ook vernomen dat hij Nederlandse les gaf aan twee Afghaanse kinderen zodat zij zich konden integreren in onze maatschappij.

Luc had altijd een helpende hand voor anderen.

Hij laat een enorme leegte achter, maar ook zoveel kostbare herinneringen die in ieder van ons zullen blijven voortleven.

Luc was niet alleen mijn schoonvader, hij was mijn steunpilaar, gids en bron van troost.

Zijn vriendelijkheid, zijn glimlach en zijn kracht zullen voor altijd in onze harten gegrift blijven, en zeker in mijn hart.

De herinneringen die we in de afgelopen 15 jaar samen hebben gedeeld, zal ik nooit vergeten.

Ons eerste gesprek vond plaats toen Evert mij aan jullie voorstelde, zijn ouders. Dat was in augustus 2011.

We zaten in de tuin bij het aperitief en ik heb mij toen openhartig uitgedrukt, ik heb over mezelf verteld zodat je de persoon beter leerde kennen die het leven van je zoon Evert zou delen.

We voelden meteen dat we iets belangrijks gemeen hadden: familie.

Er zijn zoveel herinneringen, of het nu gaat om de vele familiebijeenkomsten en feesten, of om de momenten in de Ardennen en aan de Noordzee, zonder ons prachtige verblijf in Parijs te vergeten, waar we met de hele familie jullie 50ste huwelijksverjaardag van jou en Lieve hebben gevierd.

In deze beproeving die we vandaag doormaken, denken we heel sterk aan jou, Luc, en houden we ons vast aan alle liefde die je ons hebt gegeven.

Luc, je laat Lieve achter, aan wie jij zoveel jaren zoveel liefde hebt gegeven, maar weet dat de kinderen, kleinkinderen en de ganse familie, Lieve altijd met hun liefde zullen omringen.

Rust in vrede, Luc, en vandaag wil ik je eenvoudig, maar met zoveel dankbaarheid zeggen: niet gewoon dank je, Luc ... maar dank je, papa.

Je bent en blijft voor altijd in mijn gedachten. Je zult altijd aanwezig zijn in het gezang van een vogel, in een zonnestraal. Ik zal je zo missen.

Voorbeden (Sarah en Filip)

Wij bidden voor Luc, deze goede mens, die niet meer onder ons is.

Dat hij, over de grenzen van de dood, thuis mag komen bij U.

Dat alles wat niet af was aan hem in U tot vervulling mag komen.

Dat hij in U, God van tederheid, mag geborgen zijn voor altijd.

Wij bidden voor allen met wie hij tijdens zijn rijk gevulde levensdagen mocht optrekken en die het geluk hadden te mogen genieten van de liefdevolle kracht die hij uitstraalde. Dat zij allen kracht en bemoediging mogen vinden in de herinneringen aan zijn leven dat een getuigenis was van een groot vertrouwen in de uiteindelijke goedheid van mensen.

Dat al zijn geliefden de moed vinden om ook in deze pijnlijke momenten van afscheid nemen te kunnen zeggen: het is goed, ook nu we jou moeten laten gaan.

Wij bidden voor alle mensen, waar ook ter wereld, die gebukt gaan onder lijden: slachtoffers van oorlogen, in Oost-Congo, Gaza, Oekraïne, Iran en op nog zoveel andere plaatsen; mensen die om welke reden dan ook uitgesloten worden of lijden; dat zij solidariteit mogen ervaren, zodat ze niet alleen staan in hun onmacht en verdriet.

Wij bidden tenslotte ook voor ons allen, die hier verenigd zijn, dat wij voor elkaar een zegen mogen zijn: oud voor jong, sterk voor zwak; dat wij elkander dragen: kinderen, vrienden, geliefden. Dat wij onze ogen nooit afwenden van hen die alleen staan en niemand hebben.

Dat wij onze vreugde vinden in samenhang en vrede.

Eerbetoon/offergang

Bob nodigt de mensen uit voor de offergang

Tijdens offergang:

- **Muziek - Troostende klarinet – Willem Vermandere**
- **Fotoreeks afspelen op het scherm**

Getuigenis van de familie door Ireen

Afgelopen zondag zat ik samen met tante Lieve en het gezin rond de tafel, waarbij ze met veel warmte en gemis vertelden over hun man, papa en opa. De tekst die nu volgt is dan ook ontstaan uit hun woorden van liefde en dankbaarheid voor hem.

Luc werd geboren en groeide op in Wieze in een warm nest bij zijn ouders Winneke en Jef en tussen zijn zussen Hilde en Edith. Zijn liefde voor bloemen heeft hij mee gekregen uit zijn kindertijd waar ze in de bloemistenfamilie opgroeiden tussen de rozen, freesia's en meiklokjes.

Luc ging studeren in Leuven op kot en leerde Lieve kennen als vriendin van zijn zus Edith. Het was het begin van een warme, liefdevolle relatie. Ze trouwden en beleefden vele mooie jaren samen met de kinderen in Meldert, in het huis met de mooie tuin en het prachtige uitzicht over de velden. Luc hield er van om bloemstukjes te maken met bloemen die hij plukte in de tuin. Hij had echt oog voor schoonheid en kon oprecht genieten van een mooie zonsopgang en van de dieren die over het veld en in de tuin liepen en vlogen.

Hij werkte zijn hele carrière voor hetzelfde bedrijf waar hij onder andere geapprecieerd werd voor zijn integriteit en collegialiteit. Ook nu nog sprak hij nog steeds regelmatig af met enkele fijne oud-collega's.

Hij en Lieve, die meer dan 50 jaar lief en leed deelden, haalden echt het beste in elkaar naar boven. Zo'n mooi koppel. Ze probeerden ook de moeilijke dingen uit te spreken, bouwden geen muurtjes,

maar bruggen van verbinding naar mekaar en naar zovelen rondom hen, ook naar hun kinderen en later naar hun kleinkinderen. En hoe ouder Luc werd, hoe meer hij zich open stelde en hoe gevoeliger hij werd.

Lieve en Luc waren voorstander van open communicatie. Een belangrijke bron van inspiratie daarvoor vonden ze bij Encounter Vlaanderen. Ze hebben als koppel samen zo'n 43 jaar Encounter-ervaring. Luc zat ook een hele tijd in de redactieploeg van het tijdschrift en samen met Lieve was hij actief in het zoneteam. Ze waren contactkoppel bij de dialooggroepen en ook regelmatig gastkoppel tijdens de weekends. Dit alles vanuit een diep geloof dat Encounter in hun leven een weg is tot diepe verbondenheid. Luc en Lieve waren erg gedreven om ook andere mensen uit te nodigen om die verbinding te voelen.

Hij was een luisterend oor voor velen. In gesprekken met mensen durfde Luc naar de diepte te gaan en peilen hoe het nu écht met je ging. Hij durfde zich zelf kwetsbaar op te stellen en nodigde op die manier ook mensen uit om hetzelfde te doen, soms hen wat uit de comfortzone halend, maar altijd met de intentie om mensen echt in hun kracht te zetten.

Frederik vertelt over die zelfreflectie: "Toen ik 50 jaar werd, had papa foto's verzameld over mijn leven en schreef hij op de verjaardagskaart dat hij me bedankte voor de spiegel die ik hem soms voor hield zodat hij zelf ook kon blijven groeien". Of hoe een vader ook wil leren van zijn kind. Respect is zo belangrijk, getuigt Evert. Dat hebben we van mama en papa geleerd. Kunnen aanvaarden dat er verschil mag zijn en dat de andere de dingen soms anders aanvoelt of er anders over denkt. Hij gaf ons altijd een veilig gevoel en kon luisteren, ook naar de stilte tussen de woorden. En als ik het bijvoorbeeld eens moeilijk had tijdens een examenperiode zei hij: "Je weet waar we staan ... achter jou".

Frederik herkent dit. "Toen papa me kwam ophalen aan het station was hij altijd zichtbaar blij om me terug te zien. En als iemand terug naar huis vertrok, vroeg hij bijna altijd "Pak mij nog ne keer goe vast", maar niet zonder elkaar eerst ook even in de ogen te kijken. Ons contact werd door de jaren heen sterker, authentieker en voller en daar ben ik zo dankbaar om. Dit maakt het 'afscheid moeten nemen' nu wel pijnlijker, want ik leefde met het geruststellende gevoel dat we elkaar nog vele jaren beter zouden kunnen leren kennen en nog veel deugddoende gesprekken zouden hebben."

Fran is ontroerd door de mooie, liefdevolle levensstijl van haar ouders, niet alleen naar mekaar maar ook naar anderen. Ze wil die open houding graag verderzetten. Ze vertelt hoe ze deze week iemand bloemen zag planten en aan haar papa dacht die wellicht zou gezegd hebben: "Je bent schoon werk aan het doen". Dit dan toch uiten in plaats van denken, is een kracht die ze ook wil verder ontwikkelen.

Ik heb ook oneindig veel steun gehad aan papa. Niets was hem te veel. Helpen in de tuin; de kleinkinderen ophalen aan school; taxi spelen naar accordeon- of saxofoon-les; een handje helpen bij het voorbereiden van moeilijke toetsen; een goed en troostend gesprek ...

Toen Luc en Lieve nog in Meldert woonden, fietsten Sam, Ella en Siska regelmatig over en weer naar hun oma en opa. Het was fijn dat oma en opa ook vaak meegingen op reis, zowel naar Frankrijk als dichterbij, waar ze dan spelletjes speelden met en voorlazen aan elkaar. Het samen zijn en delen van de eenvoudige dingen maakte Luc echt gelukkig.

Cultuur mocht ook niet ontbreken in het leven van Luc. Hij las graag op zijn gemak een boek in de zetel en genoot er ook van om samen met Lieve naar de opera, een tentoonstelling of een concertje te gaan ... Hij was oprecht nieuwsgierig en wilde graag bijleren.

Een sterk engagement had hij ook wel. Zo was hij jarenlang actief betrokken bij de 11.11.11-acties in Meldert en tegenwoordig hielp hij bij vluchtelingenwerk in Aalst wekelijks twee Afgaanse broers bij het leren van Nederlands. Maar dat zag hij ruim en daarom ging hij ook met hen naar het

park, de bib, het oudercontact of ging met hen gezellig een ijsje eten. Ook zij zullen hem erg missen.

Luc had tevens een sterke band met zijn zussen, schoonzussen en schoonbroers. Regelmatig kwamen ze samen om verjaardagen te vieren en het leven te delen. Luc organiseerde ook aan beide kanten van de familie de jaarlijkse nieuwjaarsfeesten en deed dan steevast een welkomstwoordje. Ook daar streefde hij samen met Lieve naar verbinding en harmonie en probeerden ze samen een steun te zijn als er ergens in de familie moeilijke momenten waren. Luc was een trouwe supporter van de liefde die de kinderen deelden met hun partners en met de kleinkinderen Sam, Siska en Ella. Met Sarah, Bernard en Filip vielen de puzzelstukjes pas echt in mekaar en kregen Luc en Lieve er met met Geike, Lennert en Axl ook nog eens 3 fijne plus-kleinkinderen bij. Het leven was rustiger geworden en Luc genoot zo van hun nieuwe thuis op hun appartement in Aalst. Dat hij nu opeens veel te vroeg zou wegvallen, kon niemand vermoeden. Ter illustratie omschrijft Fran de laatste dag van het leven van haar papa: "Hij had nog bijles gegeven aan de Afghaanse broers, melkbrood gebakken, het paasfeest voor de familie voorbereid met mama en was 's avonds nog met de fiets naar de paasviering gereden met aansluitend nog een gezellige receptie". Een mooie dag die hem veel voldoening had gegeven ...

Het kwam dan ook als een donderslag bij heldere hemel toen Luc op Paasdag plots neerzakte in de armen van Lieve en zo bruusk werd weggerukt uit het leven van zijn lieve vrouw, kinderen en kleinkinderen. De paasbom was gevallen en in plaats van de paasklokken waren het de doodsklokken die luidden ... Terwijl de dag zich aankondigde als een gezellige dag met de hele familie, moest iedereen nu machteloos toekijken dat de nieuwe realiteit nooit meer dezelfde zou zijn ...

En toch ... leeft er ook stille hoop. Net zoals Luc altijd mensen probeerde moed en perspectief te geven in moeilijke situaties, zo toonde Lieve de voorbijge week, tussen de vele tranen door, ook al haar veerkracht en moed door hier samen en authentiek met de familie door te gaan. Het werd een intense week die hen zeer dicht bij mekaar bracht: samen praten, samen alle praktische zaken regelen en de viering voorbereiden, samen huilen, in stilte er voor elkaar zijn, samen eten, samen rond de tafel zitten ... Gewoon in verbinding met elkaar ...

"Luc leeft verder in jullie allen", zegt tante Edith, de zus van Luc. En zo is het ook, want je bent door diegenen die van je hielden veel ingrijpender veranderd dan je beseft..

Bedankt lieve Luc voor wie je was en zal blijven. Je was een bron van inspiratie en liefde voor zovelen hier aanwezig en de verbinding die jij zo mooi uit droeg, proberen we verder te zetten. En misschien mag ik jou het laatste woord geven, nonkel Luc en zou je ons allen wel willen troosten met de woorden van Herman de Coninck:

"Liefje, laat mijn verdriet altijd groter wezen dan het jouwe
Zodat het er omheen kan liggen als armen.

Wees niet droef als ik zal heengaan,
Dan zal ik altijd aan je denken.
En anders ook."

We gaan nu een lied beluisteren dat Luc en Lieve op één van de Encounter-bijeenkomsten meegekregen hebben en waarin ze zich herkenden.

Lied: Jij bent het beste wat mij is overkomen (Paul Van Vliet)

Slotged: Indien ik je dragen kon ... (Marcel Weemaes) (Evert)

Indien ik je dragen kon over de diepe grachten
van je gesukkel en je angsten heen,
dan droeg ik je uren en dagen lang.

Indien ik de woorden kende
om antwoord te geven op je duizend vragen
over leven, over jezelf,
over liefhebben en gelukkig worden
dan praatte ik met je uren en dagen lang.

Indien ik vrede in je hart kon planten
door geduldig te wachten en te hopen
tot het zaad van vrede in je openbrak,
dan wachtte ik uren en dagen lang.

Indien ik genezen kon wat omgaat in je hart
aan onmacht, ontevredenheid en onverwerkt verdriet,
dan bleef ik naast je staan uren en dagen lang.

Maar ik ben zelf niet groter, niet sterker dan jij
en ik weet niet alles en ik kan niet zoveel,
ik ben maar een vriend op je weg
al uren en dagen lang.

En ik kan alleen maar hopen dat je dit weet:
je hoeft nooit alleen te vechten of te huilen
als je een vriend hebt voor uren en dagen lang.

Muziek: Quand on n'a que l'amour (Jacques Brel)

Afscheid/zeiding (Bob)

Woorden naar Mattheüs 28,20
Als terugkijken pijn doet,
vooruitkijken je bang maakt,
kijk dan naast je en zie mij;
ik ga met je mee,
ik ben altijd bij jou,
alle dagen.

Praktisch punt (Bob)

Na deze mooie viering gaan we Luc begeleiden naar zijn laatste rustplaats op de begraafplaats in Aalst.

Rustige achtergrondmuziek: Stijn speelt viool

Op het kerkhof (Paul De Witte)

Hier staan wij dan op de plek waar we de urne met het letterlijk stoffelijk overschot van Luc aan onze moeder aarde zullen toevertrouwen.

Op dit ogenblik denk ik aan het sprekende symbool van een of andere boom die rijpe vruchten draagt en dienstbaar is aan het leven van mensen en andere levende wezens.

Die rijpe voedzame vruchten staan voor de vele goede dingen die mensen doen om het leven menswaardig te maken voor zoveel mogelijk mensen: op de eerste plaats de dagelijkse zorg voor elkaar, Broederlijk Delen, Welzijnszorg, 11.11.11, Amnesty International, Ananda, en nog zoveel meer.

Deze rijpe vruchten zouden er niet zijn zonder de verborgen wortels waardoor de boom vanuit de grond gevoed wordt.

Maar ook door het nederig dienstwerk van de bladeren die licht en lucht en regen opnemen en doorgeven aan de boom.

Wij zijn allemaal bladeren die proberen te doen wat moet. Maar wanneer de tijd gekomen is en de bladeren hun nederig dienstwerk hebben verricht, dan vallen ze vroeg of laat af en komen terecht op de aarde waar ze vergaan in de grond en de wortels mee vruchtbaar maken. En zo gaat het leven verder, steeds opnieuw.

Het blad sterft, maar de boom van het leven gaat verder dankzij de bladeren van hen die ons in het leven liefdevol zijn voorgegaan.

Zo is ook Luc een dienstbaar blad geweest alle dagen van zijn leven, waardoor de boom verder vruchten kan dragen. En voor deze mens kunnen we midden het verdriet alleen maar meer dan dankbaar zijn.